

BANDERA

caixa-6
AGOST
1945

DEL POBLE CATALÀ

Barcelona

Núm. 1

REPUBLICA CATALANA!

Abans que al mon hagués passat res, les cadenes de les muntanyes, els plecs del terrer, les giragones dels rius i les rieres, marcaven ja, amb línies inesborrables, la fesomia futura de la història.

Herder

Catalunya, València, Mallorca, Rosselló, sense oblidar la petita Andorra i la zona anexionada a Aragó, reuneixen poderosíssimes raons geogràfiques, de raça, de llengua, d'història, de dret i de cultura, que fan indiscutible la unitat de les Terres de Llengua Catalana.

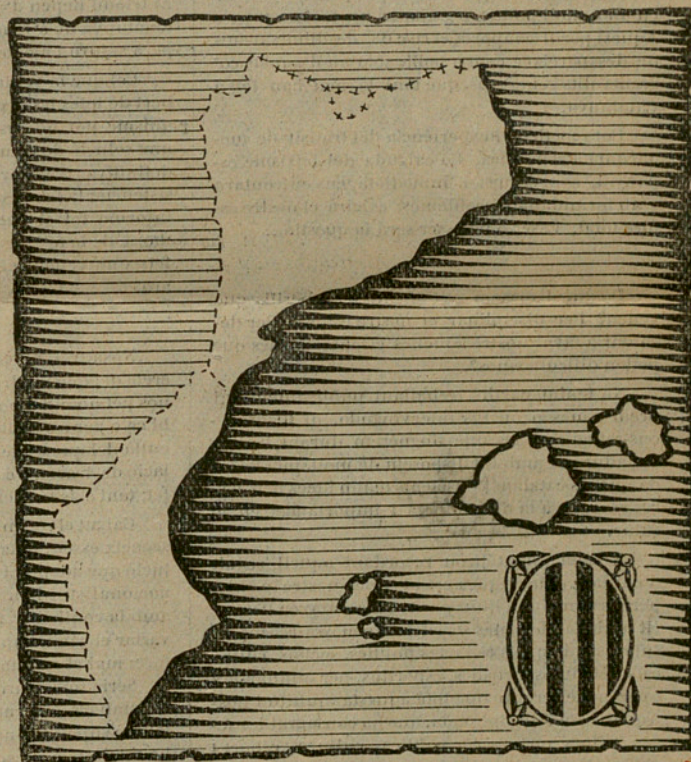
La divisió territorial espanyola que escuarterà la nostra terra en províncies, és arbitrària i absurda. La Catalunya i València que n'ha resultat no son un reflex del que son en realitat, ja que fora dels límits que els foren assignats hi queden terres tan catalanes com les em nardades per aquella divisió.

Al reivindicar la unió de les terres de Llengua Catalana, ho fem de totes aquelles que assenyalen els límits naturals, ma les que d'una manera capriciosa decretaren els espanyols.

El nacionalisme, a Catalunya, ha tingut postergat aquest gran aspecte de les nostres reivindicacions. Diríem com si temés penetrar en la seva entrany. És ben pobra la bibliografia que en podrien exhibir.

Cal redreçar-se vigorosament contra aquest fet i portar-lo a l'avançada de la nosrra lluita perquè tan substancial és la nostra independència com la unió de la nacionalitat.

Segueix a la pàgina tercera

SALUTACIO

"Bandera" no es l'organ d'un partit polític ni d'una pracció aeterminada, sinó que representa la unitat de tots els catalans en la lluita per la Catalunya Nacional.

Vivim una hora positiva que ens imposa la unió de tots els sectors polítics, les diferencies dels quals declarem extingides davant l'interés superior de la Pàtria. Catalunya entra en la seva segona Solidaritat històrica i aquesta es realitza en la Organització de Resistència Nacional de la que es portant veu "Bandera".

"Bandera" saluta a tots els catalans qualsevol que sigui la seva filiació política, sempre que aquesta no exclogui les reivindicacions nacionalistes i democràtiques de la Organització.

L' Hora de la Fe

Vivim un moment difícil, perillós. Ignorem el que ens reserva el futur. No estem preparats per afrontar-lo; ni tenim consciència de la gravetat del temps que ve. Ens limitem, simplement, a desitjar un canvi de coses.

Es parla de restauració monàrquica com a darrer suport del règim actual, com a solució transitoria. Els partits espanyols de dreta i d'esquerra refugiats a l'estranger es belluguen incessantment. Els catalans han accelerat el ritme. Les fraccions comunistes i anarquistes, per la seva banda, no es queden endarrera. A dintre i a fora hom intenta reagrupar les forces polítiques.

El resultat d'aquest esforç gestador és, certament, dubtós, per quant correm el perill de caure en un remolí polític negatiu, en un caos social. Aquest perill comporta el risc de desdibuixar-nos de desaparèixer com a poble sota un d'aquets corrents dits generosos, que tant de mal han fet a Catalunya.

Pot repetir-se l'experiència del trànsit de monarquia a república. La caiguda del feixisme espanyol, avui segura i immediata, ens enfrontarà amb formidables problemes; exigirà el nostre esforç total. Esser o no ésser serà la qüestió...

De què disposem per afrontar els perills que venen? Per disciplinar el nostre esforç? Per delectar a favor nostre aquelles circumstàncies que poden dificultar-nos?

No tenim partits treballant públicament, ni premsa més o menys intervinguda, ni institucions-refugi com les que tinguerem durant l'altra dictadura. I amb tot disposem de molt, tota vegada que els catalans conscients tenim idees ben clares respecte a la nostra força i importància en el futur.

N'hem tingut prou recordant aquell seguit d'entitats patriòtiques creades pel nostre poble per a saber fins a quin punt representaven l'esperit nacional dels més selectes. Es massa recent la supressió d'aquets reductes polítiques, socials, culturals, religiosos, artístics, esportius, per oblidar-los i per poder creure que tota aquesta multitud nostra, diversa i disciplinada, que ha consagrat les seves millors hores a fer política, cultura, esport i art català, pugui renunciar a sentiments que han presidit llur vida.

Caldria ésser cec i sord per no copsar el desvèllament de Catalunya. Intuïm que a cada poble, a cada ciutat, els més útils i valents estan al nostre costat per sentiment i per intel·ligència. No ens cal per ara i tant un municipi recompte de forces; tenim proves de la fermesa de la nova gent i de la constància de l'antiga. Aquesta fermesa i continuïtat popular manté la nostra confiança de que el dia de demà serem pràcticament forts; ens referma en els mateixos criteris ideals i polítics i respon a la pregunta plantejada de bell començament.

No vacillem en qualificar l' hora actual d' hora de la fe.

Donada la importància que té aquets fet convidem a tots els que creuen en Catalunya a tenir-ne consciència. Llur fe ens és necessària per tal que damunt d'ella, més que damunt de cap altra cosa, fona mentem el nostre esdevenidor col·lectiu.

Entrem a la vida política plens de deures. Avancem a sotragades però avancem. I aquesta realitat que cal fixar en el nostre ànim ens diu prou alt, que hauria d'ésser eixorca l'actual generació per deixar-se impressionar pels contratemps inevitablement soferts.

S'acosta una era en la que davant dels problemes catalans es donaran altra vegada dues alternatives; deixar lliures les forces del subconscient popular, o seguir, al seu favor, una acció intel·ligent i sentida. Ajudar o escometre; dubtar o creure.

El nacionalista només pot optar per una de les dues actituds; creure, actuar, escometre. Sap que el plet català no pot desaparèixer, que no el podem perdre, que té massa força el nostre fet diferencial. Ha de decidir-se a favor de Catalunya mentres això no arribi el conflicte es mantindrà latent i en creixença. Hem superat els Jocs Florals traducció externa d'aquell regionalisme tímid; avui el nacionalisme té carta de naturalesa en tots als partits catalans lliures. La incògnita es redueix únicament a contrastar la seva força i eficàcia, factors en relació directa amb el nombre de creients. El triomf depen d'aquesta multitud que arreu de Catalunya no s'ignora, malgrat el seu silenci, i espera segura i amatent.

Cal que la vetlla sigui serena i obstinada; a cobert de totes les decepcions. La caiguda del franquisme pot no resoldre el nostre plet, donant-li una solució de transició, que se'ns presenti com a definitiva. Aleshores cal demostrar la nostra consistència; la fermesa dels ideals catalanistes que informa tot el bagatge espiritual que en aquesta hora de la fe hem sabut forjar-nos. Perquè els fets que venen reflectiran l'aspiració que vivim ara.

Nosaltres no podem sentir l'angoixa inconcreta del què vindrà; no podem divagar inquietarnos pel nom del nou rei, pels principis de la república o per les justificacions del comunisme més enllà del que exigeix un problema pràctic, de relació de tracte. No intentem treure importància al fet; tant sols tractem d'emplaçar-lo.

Caigut el règim franquista, el nostre programa segueix éssent Catalunya; i sigui quina sigui la solució que adopti el Centre, els esforços dels sectors nacionalistes han d'encaminar-se a defensar-la amb la confiança increbantable del triomf. Pot variar el camí, l'apreciació, la quantitat de l'esforç; mai el resultat.

Seria un absurd volguer negar la nostra relació amb els governants espanyols, però ho seria també supeditar-nos-hi irreflexivament. Cal que ho tiguin ben present els catalans de dintre i de fora.

Es evident que desitgem la restauració de les lleis republicanes en termes generals, tenint en compte els indiscutibles avantatges que enclouen per Catalunya. I així com propugnem pel restabliment de la legalitat republicana, ens molestaria una solució monàrquica abocada per tradició a tendències unitaristes i contràries al progrés social.

Tampoc podria convencer-nos un comunisme o un socialisme comunitari en un país com el nostre en el qual la passada guerra ens demostrà com un petit grup proletari ben ensinistrat des de fora sap disferar un doble centralisme = Partit i Estat = brutal i sanguinari alhora.

Quedi ben clar que no pretenem el retorn de les lleis del 1930 com a finalitat de la nostra política. Ni els corrents d'opinió republicana i grandiloqüent, propicis a l'optimisme i a la fraternitat verbal, ni la pretesa germanor universalista

de tipus proletari, ens faran desviar del nostre convenciment de poble lliure i de les nostres finalitats polítiques concretes.

Ja deiem des d'un bell començament, que la qüestió no té altra importància que la d'un problema pràctic. Un problema que presenta com a úniques variants les imposades per les possibilitats del moment. I com que les possibilitats de Catalunya, del nacionalisme català, venen condicionades per la seva força ens cal interrogar:

Tindrà prou força el nacionalisme? En té ja?

A Catalunya els moviments que s'actualitzen no són forts, són invencibles. Triomfar definitivament sigui quin sigui llur procés i acaben amb aquells que se'ls hi oposen.

Recordem, vistos ja amb perspectiva històrica els anticatalanismes del general Primo de Rivera de la monarquia, d'En Gil Robles... D'ací uns anys, que direm de l'anticatalanisme d'En Franco de la "Falange"?

A la Catalunya "regionalista" hom no li pogué negar la Mancomunitat. La Catalunya autonòmica reeixí, malgrat les seves falles amb el règim testatuari.

La Catalunya nacionalista, madura per l'esforç i les dificultats, amb una concepció íntegra que comprèn els catalans de València i de Mallorca i que representa la continuïtat de tot un procés de retrobament, pot obtenir en la lluita que presentim victoriosa un resultat distint?

Esperem, tenim fe cega de que el nostre poble reeixirà en el seu anhel d'integració nacional que superarà aquesta crisi, la més forta que ha travessat el catalanisme,

Aquesta és la nostra fe.

En la seva defensa hem alçat "Bandera".

PRO-PRESOS

No oblidem els nostres companys empresonats. No oblidem que la repressió franquista segueix implacable pel que fa referència als patriotes catalans. Que hi han, encara, molts companys privats de llibertat.

Fa més de sis anys que el nacionalisme fou brutalment imposat a Catalunya. D'aleshores ençà la màquina "cuartelera" de la repressió ha funcionat ininterrompudament. Els millors dels nostres companys han mort assassinats; els seus noms els guardem com a penyora i com a símbol. Domènec Latorre, angèlicament pur; Dr. Vidancos, fraternal i abnegat; Escalé, incorruptible. I amb ells tants d'altres, anònims e immortals alhora que oferiren a la Pàtria catalana el seu triple misteri de goig, dolor i Glòria.

Recordem a tots els que han mort per defensar afirmativament la vida de Catalunya. Nosaltres els vindicarem i, mes aviat o mes tard, els farem justícia inexorable i serena. Però recordem també als qui sofreixen presó i passen privacions i misèria, víctimes del que hom impudicament ha anomenat la "justícia de l'Espanya de Franco". Ajudem-los amb els nostres donatius per tal de que sapiguin que estem sempre al seu costat, que pensem en ells. Aquest és el nostre deure ens l'imposa la solidaritat catalana en el sofriment.

"Bandera" demana la vostra col·laboració a l'obra nacional de resistència pro-presos.

ve de la primera plana

Els defectes que tingui el nacionalisme català han d'ésser bandejats; hem de foragitar la brossa que els desnaturalitza, valoritzant totes aquelles forces que eleven el seu caràcter i la seva fecció dintre una abs luta integritat: Esser-hi tots i ésser nosaltres mateixos, sense mistificacions de més o menys intensitat tal com venia dividint-se el nacionalisme a Catalunya. Entre aquests defectes que cal destruir hi ha el que mostra recel al pan-catalanisme.

Esser nacionalista català no admet altra concepció que la integritat de tots els territoris de la nostra llengua.

A Catalunya, i a totes les terres de la nostra nacionalitat, hem de tenir com a premisa de primer ordre el crear una psicosis pan-catalanista que elevi a primeríssim pla una qüestió tan fonamental com aquesta, que no hi hagin recels ni males interpretacions, i des de tots els reconcs d'aquestes terres, dirigir el nervi de la lluita a l'assoliment d'aquesta unió nacional que és imprescindible pel futur de la nostra nacionalitat.

Adhuc fisiològicament el pan-catalanisme és una exigència que cal satisfer. Avui ningú ha d'atrevir-se a renunciar cap engruna de terra de les que integren l'àrea geogràficament catalana, com cap individu renunciaria voluntàriament a qualsevol dels seus membres. Hi ha raons que forcen aquesta necessitat i no podem prescindir-ne de cap d'elles perquè ens cal una base territorial que faci apte l'existència futura de la República de Terres Catalanes.

Els historiadors assenyalen errors en certes orientacions d'expansió dels nostres reis; cal reconèixer que en el transcurs dels segles aquelles errades, torçant els camins naturals de la nostra expansió, ens menaren a la gelor de l'hivern que ha conegut el nostre poble. Sentarem la nostra nacionalitat amb tota fermesa, cercant l'expressió territorial que calgui i arrabassant d'allí on sigui precis les raons de dret per atendre les de subsistència.

La Catalunya gran posseeix totes les característiques de nació que formen la nacionalitat, però no oblidant aquelles d'ordre sentimental que ja hem assenyalat. Llengua, raça, història, natura, dret, cultura, etc., hi ha les d'ordre econòmic que refermen, en definitiva, aquest concepte i valoren la decisió de conquerir per a la nostra nacionalitat l'òrgan de govern i d'expressió pròpia que es concreta en l'Estat.

La Catalunya estricta, eminentment industrial i fortament agrícola forma amb les altres terres un tot orgànic amb funcions normals de vida. València i Mallorca, més agrícoles que industrials, possibiliten aquest equilibri econòmic que tot nucli nacional independent necessita per a construir el seu viure amb unes garanties mínimes que avalin la seva llibertat i facilitin l'intercanvi amb el món exterior.

Fins avui tota la riquesa que s'acumula en les terres catalanes ha estat producte d'iniciatives privades, sense estímul ni ordenació superior; demà, ordenades en un esforç comú i dirigides cap a finalitats concretes i determinades, augmentaran considerablement la seva potència i s'eixamplarà el radi de llurs possibilitats avui entrebancades pels organismes oficials espanyols.

La capacitat productiva i creadora de la Catalunya gran descobrirà noves i més fecundes possibilitats en el potencial econòmic i forjarà una economia nacional superior a la de moites nacionalitats europees.

Territorialment, la República de Terres Catalanes, constitueix un important nucli d'extensió i poblament, molt per damunt de nacions la llibertat de les quals ningú ha gosat discutir. Com a puntals fermes d'aquest agrupament, Barcelona, indiscutible Cap i Casal de la nacionalitat, i València, són avui de les primeres capitals peninsulars i les motrius genèriques que irradien, amb la força que les caracteritza, l'empenta que dona pas a una vida pròpia, superior al nivell actual.

La densitat de població, la més important de la península, diu prou clarament el grau de benestar que gaudeixen aquestes terres combatudes per l'Estat espanyol i explotades econòmicament des de Madrid. Aquest benestar augmentarà el potencial econòmic i agrícola, la cultura i tots els elements que eleven els pobles que poden estructurar per si mateixos llur forma de vida.

Diem Catalunya i poble Català i diem totes les Terres de Llengua Catalana. Sentem aquesta premissa indiscutible que és l'essència mateixa de la nostra lluita. Projectem totes les nostres energies vinculades a l'assoliment per Catalunya de la llibertat nacional que individualment i col·lectiva ningú pot discutir-nos.

Els pobles han de sentir en ells mateixos l'instint de conservació. Contra les tendències estranyes que vulguin desvincular-nos del nostre propi ésser, alcem aquesta "Bandera" com a prova irrevocable de la fidelitat que guardem a Catalunya.

Defensem la personalitat col·lectiva de les terres catalanes atenant a exigències irrenunciable que ens hi lliguen, però alhora que proclamem la defensa del nostre esperit, defensem-lo de caure en la misèria que arrosseguem aquells que voldrien imposar-nos la visió migrada i material de llur vida.

L'instint de conservació que es desvetllà en la nostra Renaixença, salvant a Catalunya del perill de confondre's en la uniformitat eixorca de l'ànima castellana, reviu en nosaltres més fort i potent que mai i ens imposa novament l'afirmació bàsica del nostre fet diferencial.

REPUBLICA DE LES TERRES CATALANES!: Envers tu alcem els cors tots els patriotes.

EL NOSTRE CLAM

*Que a la mort heu cedit nostra vena,
i els furs, i els herois, i en comú
santa sang per la ruta que mena
a l'Estel, no ho esperi ningú*

*Aquest jou de silenci no ens frena;
ni l'orgull trepitja, ni el mot cru:
cada dia la mar es més plena
i és el temps de l'espasa més dur*

*Defensor Cavaller de doncelles:
registreu vostra creu sobre el front
de les ànimes baixes, meselles...*

*car la nostra s'escampa pel món,
bandejant els geògrafs de faula,
per fer eterna la nostra paraula*

L' ORDRE del POBLE

ON VA CATALUNYA?

Avui una immensa majoria de catalans desitja i dona com a segura la caiguda del dictador General Franco.

Tenim notícies de que aquesta voluntat és sentida també pels seus compatriotes, i aquesta coincidència ve a afermar la convicció del nostre poble.

Caigut En Franco, es planteja al viu — entre altres de primer terme — el problema de l'ordre social que establirà Catalunya. I com que la pregunta ens la fem en un moment de silenci públic, la contestem cada dia al nostre gust i imatge sense altra orientació que aquella que recollim particularment.

El nostre panorama actual no és certament encoratjador. Malgrat la falta de corrents d'opinió pública, l'observador atent veu vives i clares tendències i inquietuds a l'entorn de les quals gira la nostra gent activa.

Molta gent tem el canvi que s'apropa. Algú — una insignificant minoria — té molta raó de temer. Encara que nosaltres no tinguem "criminals de pau" — tenim determinats elements que tenen comptes pendants amb el poble. Hi ha qui ha exhibit exageradament les seves traïcions polítiques; altres han contret greus responsabilitats socials; intel·lectuals que oblidaren que ho devien tot al poble, obrers descasats... El criteri més generós creu inevitable que cadascú, dintre de la seva categoria, respongui del seus actes. — En canvi — els nostres industrials, els nostres caps d'empresa, els conservadors de fet, ens farien molt de favor si no temessin. Sortosament alguns no sols no tenen por sinó que ja ajuden amb una resistència passiva al sègim;

En front dels que temen, hi ha els que desitgen la violència. Tots coneixem l'existència d'un sector netament terrorista a l'aguait d'un moment propici per a repetir la tragèdia de l'any 1936, i sentim l'inquietud de no veure la contrapesada. Entre els que no voldrien que no passés res i els que esperen que passi massa, ni ha el parer representant la solució més comoda. Es tracta de que la fi de la guerra ens ho resolgui tot. Que tornem a viure com abans. La maneixia política. La mateixa gent.

I, Els que pensen així sincerament, estan equivocats. Cap temps no ha tornat mai. Repassem el darrer quart de segle. En quant als homes, tornen si representen un anhel insatisfet. Els que s'exiliaren de Catalunya com a organització ja no anhelen gran cosa,

Tampoc es assenyat esperar la solució de fora. Els guanyadors de la guerra viuran el formidable neguit d'organitzar la pau i l'interior. Tot farà difícil, en fi, que llevat d'algun aspecte molt particular, s'ocupin de nosaltres.

La solució, doncs, està dintre nostre. No l'obtidrem tement, esperant buc ens la portin, ni anunciant la guerra civil. Ens cal fer més. Ens cal evitar que prengui peu l'esperit de revenja i que una sèrie de senyors — per jutificar llur despotisme — es passin la vida pronosticant els estralls de la revolució que ve. Aquesta defensa per molts conservadors és provocadora i fa el joc als enemics de Catalunya.

Evitem, per altra part, que catalans irresponsables escampin la veu de que s'acosten les tornes, que cremaran, que es venjaran. Quedi ben clar que el nostre poble està divorciat dels incendis, assassinats i destruccions de l'any 36. Per tant, (quedi ben clar) que està decidit a evitar que la seva allibació representi el replanteig de la pugna entre dues minories violentes, tant canvioses i foresteres a Catalunya, que desfaria, altra vegada la possibilitat d'estructurar el seu esdevenidor.

L'interior està prenyat de perills. De fora no ens resoldran res. Hem de prendre nosaltres unes posicions i defensar-les amb energia. Ara com mai, per prudència, el camí de Catalunya és la lluita en pro del seu progrés de poble civilitzat i lliure.

LA LLIÇÓ DELS ULTIMS ANYS

Amb l'entrada de l'exèrcit "nacional" a Barcelona, Catalunya clogué un exercici polític. Aquest que fou eminentment catalanista, tingué alhora una sorta transcendentia social.

El catalanisme — aquets és el mèrit de l'esquerra catalana, aprofitant una bona disposició d'ànim, s'incorporà a la geas treballadora. Esquerra Republicana de Catalunya és el primer partit catalanista i obrer que registra la nostra història política. Per primera vegada, cara a la massa, catalanisme i obrerisme anaren plegats.

Aquesta unió ideal, aquest aplec en un sol organisme, dels dos idearis cabdals del nostre poble, havia de donar a Esquerra Republicana de Catalunya la supremacia política en aquell moment i ajuntar l'èxit i l'eficàcia. Aquesta era la previsió més sensata; per púe no es realitzà? Perqué tot es perdé en crits de galeria?

& &

De fet no n'hi ha prou en dir-se obrer i obrerista... Cal ésser-ne. Amb una plana major de socialistes rics com la de l'Esquerra es feia molt difícil debatre en les Assemblees del Partit els temes de millorament obrer propis de l'hora. I aquest era el secret de moltes coses.

Tot i tenint la majoria treballadora el partit d'Esquerra no fou el campió de les reformes socials exigides pel moment. Deixà fer. Complí com pogué els seus compromisos electorals. Tractà d'evitar vagues i conflictes. Però no amb sentiment de responsabilitat nacional, sinó amb timidesa.

Mai, en el si del Partit, els conflictes del carrer que eren els dels seus afiliats en majoria, hi tingueren la repercussió obligada.

Aprofitant aquesta actitud, els sindicalismes, ja prou importants a casa nostra — C.N.T., U.G.T. — es llençaren a la captació dels treballadors catalans

Per manca d'un organisme català que ho realitzés, aquells empengueren la tasca necessària de reivindicar els drets obrers, i ocupan-nos un lloc que tot i correspondre'ns nosaltres li havíem cedit.

Un autèntic esclat de bon sentit instintiu féu que el nostre poble no derivés cap a tendències extremes. Es limità a lluitar defensant millores econòmiques sense alterar l'equilibri polític. Realitat oblidada per alguns antics nacionalistes que han abjurat de llurs ideals a causa de la revolució, es la que edeuen la conservació dels seus bens al bon sentit popular. Altra hauria estat la situació social a Catalunya, arribada la guerra, si el poble en majoria hagués participat dels ideals extremistes.

Amb tot, en iniciar-se l'odiós alçament militar, aci s'inicià una acció francament criminal a la qual ens han lligat insidiosament: "Rojo-separatistas"; i que demostrà la feblesa dels partits catalans desbordats per comuns i anarquistes, aquest forts a causa del predomini sindical. Els partits catalans, iniciaren una cursa vergonyant cap a l'extremisme que comportà llur desintegració interna.

De l'Esquerra, només en quedà la carcassa. La defecció ideològica la uia d' totalment.

b Estat Català, per situar-se declarava ingènuament que "a la seva esquerra no hi quedava ningú". Aquesta actitud que cregueren intel·ligentíssima i oportuna fou la més claudicant i xiroia que em presencià. Els altres partits, sense fer afirmacions tan absolutes, es componen per l'estil.

I és que havien oblidat l'esperit de Catalunya talment com si fosim la nació més extremista del món. La realitat, però ens demostrà que cap força genuïnament catalana havia sobreviscut la segona quinzena de Juliol.

No hi fa res que els partits catalans subsistissin en presència; que homes nostres continuessin fent discursos més o menys interessants; que a la Generalitat hi flamegés la nostra bandera. Estranys i enemics nostres s'havien fet amos de la terra, foragitant l'esperit de Catalunya de la vida política

Aquest fou el resultat d'haver cedit el lloc en zones fonamentals de la vida catalana.

UNA RECTIFICACIÓ BASICA

Nosaltres, els catalans, per sentiment i per sentit pràctic estem fermament decidits, aprofitant les experiències del drama nacional de Catalunya a rectificar l'actiu del catalanisme militant davant del fet social.

Tot el nostre esforç de rectificació seria estèril si les coses es mantinguessin com abans de Juliol del 1936.

Tal com no tolerarem que la Falange sigui substituïda per qualsevol tèrbol "Partido Socialista" o "Partido Radical" de factura castellana, tampoc podem tolerar que l'antiga C.N.T. mediatitzada per la F.A.I., de trista memòria, substitueixi a la fracassada C.N.S.

Tenim notícies de la ferma campanya que s'esta realitzant en favor de la catalanització de la C.N.T., de la creació d'un Comitè català independent, i de la separació absoluta amb la F.A.I., desitgem que la gestió arribi a bon terme.

Tenim el deure irrenunciable d'acabar amb tota mena d'organitzacions politico-sindicals no catalanes a Catalunya. Prou que ha durat la seva preponderància. Impulem les nostres antigues organitzacions, catalanitzem les que calguin fins ésser-hi tots representats

El moviment polític que estem gestant i del que n'és portantveu "Bande-

CONSIGNES

ra", situa en primeríssim terme els problemes del treball, tant a la ciutat com al camp. Aquesta actitud nostra, intervencionista, essencialment política, voldriem que fos observada per tots els partits de Catalunya.

Cal catalanitzar els problemes de la producció del treball car és la única manera de resoldre'ls a base d'una sol·lució equitativa i catalana. Cal organitzar al costat dels partits catalans sindicals també catalanes, filles de la nostra terra i que puguin comprendre les seves necessitats amb més eficàcia que la demostrada per les que hem conegut fins a la data, de parla, esperit i fesonomia estranya.

Els sindicats catalans són una necessitat nacional i és deure de tots els ports de Catalunya col·laborar a la seva creació.

Per tant, entenem que la catalanització dels sindicats (catalans) ha d'encloure una superació en l'ordre practic. Cal que tinguin més eficàcia i, d'ésser possible, menys violència. I diem d'ésser possible només, car en el cas de no cobrir el lloc que els pertoca, tota la nostra política social seria un fracàs. Tenim, doncs, el deure de millorar les nostres condicions de treball i un excés de responsabilitat no deu originar una pèrdua d'energia. Primer la raó; i per defensar-la, si cal, no ens espantarà la violència.

Esperem el bon sentit de les nostres masses treballadores que sabran crear-se tota mena de nexes entre elles, mantenint la divisió del seu camp. La política sovint ens divideix; les necessitats col·lectives, en canvi, ens uneixen.

Les nostres afirmacions potser sorprendran a

aquells miops que opinen que sortim del nostre camp polític. No ens faran vacil·lar. Defensarem la creació dels Sindicats de Catalunya i els hi farem lloc al costat nostre en la vida catalana, ajudant-los - aquest és l'aspecte més important en la lluita contra el comú enemic de sempre. Tenim la plena consciència de la importàcia cabdal que aquest aspecte té per a la reconstrucció de Catalunya.

L'ORDRE DEL POBLE

Si aconseguim la catalanització de les associacions treballadores de la nostra terra haurem acomplert una autèntica obra nacional.

Aportarem al nostre moviment nacional els ideals obrers, creant un esperit essencialment català entre les masses treballadores i establimos un "ordre del poble" que reculli les aspiracions d'aquelles i les enquadri com a postulat fonamental de nostre programa polític. Volem que en la Catalunya lliure del futur el poder social del poble sigui el seu poder polític, i cal que aquesta afirmació no s'interpreti com un joc de paraules, mes o menys reeixit.

Acceptem la gran responsabilitat que enclou aquest principi que fem nostre. Rebutgem les solucions de ganibet i preferim córrer el risc de viure una política social de majoria, per a realitzar la qual implantarem les reformes orgàniques que calguin. El nostre poble que estima l'ordre i odia la disbauxa, per defensar el seu ordre s'investirà amb la màxima autoritat na-

Fes llegir "Bandera" als amics. Dóna-la. Priva't de guardar-la per tal de contribuir a la seva difusió.

Forma un grup de llegidors de "Bandera". Aviat n'arribarà el segon exemplar.

"Bandera" no és solament un òrgan de protesta. Preconitza una doctrina i una ètica catalana que vol que facis teva i defensis.

Cal reaccionar contra la tendència d'esperar-ho tot de fora de casa. La solució dels nostres problemes nacionals està en nosaltres mateixos.

"Bandera" propugna per l'unió de les terres catalanes, valencianes i mallorquines. Tota política que tendeixi a la disgregació fa el joc al centralisme castellà.

Treballem per destruir la tirania franquista. Reingresseu a les vostres antigues organitzacions nacionalistes i obreres, si no hi teniu contacte feu-ho a les mes afins. Dintre d'elles forceu als vostres caps a ajuntar esforços amb els altres grups de resistència.

Cal que de tos en fem un.

cional.

S'apropen jornades en les quals caldrà posar a prova el nostre patriotisme. Prenguem exemple d'obriers i patrons estrangers. Els uns han renunciat al plantejament de moltes millors. Els altres, en ocasions, han cedit totalment les indústries i llurs beneficis. De fet és que no tenien altre camí i ho han sabut comprendre.

A nosaltres també ens vindran dies difícils en els quals només aquesta comprensió i el més fervent i actiu patriotisme podran salvar-nos. I, ho trobem un centre polític i social que ens aplegui i representi, inspirant-se en les condicions i necessitats genuïnes del nostre poble, o bé ens espera novament la desfeta. Ja ens enrunarem una vegada en plena anarquia; com a punt final, la dictadura d'ara. Dues formes igualment ofensives, estranyes i sanguinàries.

Només ens pot salvar l'acord entre els catalans. Per arribar-hi, ens cal cedir a tots els imperatius de justícia i de progrés. Volem l'adhesió de tot Catalunya a la nostra política de treball. Volem que el nostre capital i els nostres caps d'indústria tinguin el bon sentit que han demostrat els d'altres països. Cal que aprenguem tots plegats on comença i on acaba l'imperatiu de la col·lectivitat, i cal que acceptem aquelles premisses d'organització social, patriòtica i humana, que s'imposen arreu.

Aquesta es la nostra crida a tots els homes justos i lliures de Catalunya.

PAU CASALS

El nostre patrici, gran artista i ferm patriota exiliat voluntariament per manifestar la seva protesta enfront d'en Franco i el seu sistema opressor del nostre poble va adreçar nos ultimament de Londres estan i a través de la B.B.C. un misatge enfer-

norit; l'expressió del seu art unic.

Rebi l'ilustre català la nostra salutació i homenatge.

Bandera, en saludar-lo desitjant el seu proper retorn amb tot honor interpreta el sentir unaním del poble català.

CATALUNYA i LA VICTORIA ALIADA

Pretendre que Catalunya és una de les "nacions unides" constitueix un infantisme evident i innecessari. Les afinitats ideològiques que han situat a la majoria dels catalans al costat de la causa aliada no justifiquen aquella pretensió. Cal interpretar en forma realista les possibilitats de la nostra Pàtria a l'hora de la reorganització europea, doncs si partim d'aquesta base il·lusòria arribarem a unes conclusions magníficament inassolibles.

Si l'Espanya pro-nazi havés posat en pràctica les directrius autènticament franquistes d'intervenció en la guerra al costat de l'Eix, les possibilitats de Catalunya la hores d'ara serien il·limitades. Però en el moment precis en què havia de produir-se aquella intervenció, l'agonia anglesa encara no era prou definitiva, i la mai desmentida "hidalguia espanyola" preferí adoptar una prudent actitud de veure venir.

Quan les impressionants victòries alemanyes aturaven Europa, els corifeus de Hitler varen seure amb prou valentia per definir llurs actituds en quant a la futura política internacional a seguir. La febre expansionista i anexionista es manifestà arreu. Era el moment psicològic i propagandista de "la guerra de la sang contra l'or", "dels oprimits contra els opressors", "de la cultura europea contra la barbàrie asiàtica", "de l'espai vital", "cruzada contra el comunisme y sus aliados", contra els jueus, els masons, els marxistes, els plutòcrates, i, en general, contra tots aquells que a criteri dels alemanys s'havien lligat per un pacte satànic i hom prometia a l'hora de "las banderas victoriosas", un repartiment de les despulles del vençut: "Gibraltar para España", Tànger, potser Oran i bona part del Nord d'Àfrica.

En aquells moments de suggestives il·lusions dels enemics de les democràcies, Catalunya mantingué la seva increbantable fidelitat espiritual a la causa de les nacions unides, coincidint el catalanisme amb l'anglofilia. La "secreta opinió pública" es manifestava clandestinament cercant aquella afinitat ideològica no desmentida; ésser anglòfil equivalia a ésser catalanista i, per tant, antifranquista. En tot moment la posició catalanista es mantingué de l'esperança aliada, mentre, per contrast, el neo-imperialisme falangista exultava el triomf protector del tercer Reich.

La nostra anglofilia és, doncs, evident, però pretendre fer d'aquell sentiment un títol de "nació unida", és desconèixer la realitat i especular amb pures construccions verbals. En l'Europa del demà comptarà la personalitat nacional de Catalunya no pas per les simpaties demostrades, sinó per la continuïtat de la seva política democràtica.

Una Espanya derrotada bel·licament al costat de l'Eix potser hauria representat la futura independència de Catalunya, però és el preu d'aquesta consagració nacional no ens convenia en cap sentit. Nosaltres volem la llibertat guanyada, no la llibertat concedida, i no desitjem, tampoc, la ruïna dels pobles peninsulars amb els quals convivim formant una unitat geogràfica indestructible.

Ara que una gran oportunitat històrica s'acosta cal que tots els catalans ens unim per tal d'aprofitar les possibilitats que ens seran ofertes.

Catalunya espera, que a l'hora de la desaparició del feixisme arreu del món, desaparegui també el feixisme espanyol posant fi a aquesta etapa, una de les més vergonyoses que ha patit la nostra terra.

No hi ha dubte que seran diverses, potser antagòniques, les directrius que a l'entorn de la Conferència de la Pau podrien pugnar per orientar la vida dels pobles. Però sempre serà un fet indiscutible, superior a les concepcions imperialista i als interessos de les grans Potències, la vitalitat dels nuclis nacionals que especialment pel que atany a Europa, representen l'essència de la nostra cultura milenària.

Totes aquelles solucions carents de base nacional estan doncs condemnades al fracàs.

Catalunya, Nació mediterrània, avui per avui es veu integrada en un estat plurinacional. La reorganització europea que provocarà la victòria aliada no ens pot tornar una sobeïania política que no teniem en començar les agressions totalitàries. Ni ho pretenem. Ens cal només aquell marge inicial de llibertat propi de totes les col·lectivitats civilitzades; la plenitud política hem d'aconseguir-la nosaltres, els catalans. De la victòria de les Nacions Unides no n'esperem altra cosa que la desaparició de la Internacional Nazi, és a dir, de l'original afeïmany i de les seves traduccions en especial de la grotesca: la franquista.

Catalunya espera del triomf aliat la desaparició del falangisme i el restabliment de les seves institucions en suspens des de 1936, i amb les quals una política d'intel·ligència catalana aconseguirà que es reafirmi el pensament central del catalanisme: "ésser políticament el que som en l'ànima".

LLUIS COMPANYS I JOVE

President de la Generalitat de Catalunya
Afusellat a Barcelona, als 15 d'Octubre del 1941

FRANCESC D'ASIS VIDAL I BARRAQUER

Cardenal de Santo Sabina, Arquebis de Tarragona i
Primat de l'Església Catalana
Mort en l'exili de Friburg (Suïssa)

MANUEL CARRASCO I FORMIGUERA

putat al Parlament de Catalunya
Afusellat a Burgos

JOSEP MARIA PLANES

Publicista
Assassinat a Barcelona al mes d'Agost del 1936

Quatre catalans, quatre actituds polítiques distintes i un sol pensament:

CATALUNYA

TRES PRESIDENTS

COL-LABORACIONISTES

FRANCESC MACIÀ - *Figura Senyera*

Fa onze anys que ens falta Francesc Macià, Primer President que fou de la Generalitat restaurada, figura senyera, home símbol, lluitador romàntic i positiu, enyorat sempre.....

Francesc Macià encarnà en un moment històric determinat, per damunt dels partidismes i les incomprendensions, l'ànima del poble de Catalunya. I si per dissort fallà la continuïtat d'aquella representació demanem que el record de la seva figura ens torni a unir en aquets moments difícils de la nostra vida nacional

LLUIS COMPANS - *Record emocionat:*

Es encara massa recent el magnicidi perpetrat pel règim falangista en la persona de l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya per poguer judicar imparcialment la seva figura i la política catalanista d'una època que els acontereixemets ens hvn demostrat com a depassada.

El prescindir voluntariament de la seva personalitat com a home remarca encara més la proporció del greu sofert per Catalunya en el símbol màxim de la seva representació nacional.

Per damunt de totes les diferències ideològiques entre el nacionalisme català i la política de Lluís Companys hem de dol-dre'ns de la seva desaparició que ens priva d'una experiència política innegable i d'una clara visió dels problemes catalans.

BANDERI

Una de les maneres de fer-li oblidar al poble que passa gana és procurant que és diverteixi. Això explica l'entusiasme que el virginal governador de Barcelona sent per les Festes Majors.....

.....pero algú troba que abusa una mica. Els seus subordinats del govern civil li diuen 'El noi de Tona'....

Volem que tornin els "nostres", els de França i de Mèxic, però com a partits amb gent nova al seu front. Sense que els partits catalans, quan tornin, tinguin "caudillo".

JOSEP IRLA

Salutació al tercer President.

Un sentit de disciplina nacional ens imposa l'acceptació de Josep Irla com a President interí de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'art. 44 de l'Estatut Interior, mort el President Lluís Companys correspon al President del Parlament Català ocupar l'Alta Investidura vacant.

Demanem a tots els catalans que acceptin i acatin la presidència de l'Honorable Josep Irla per respecte a la legalitat constitucional i estatutària de la nostra terra, i saludem en la seva persona la representació de totes les institucions de Catalunya.

"Bandera" es posa incondicionalment a les ordres del President de la Generalitat i li otorga la seva confiança en la tasca de retrobament nacional iniciada.

El President Irla ha encarregat al nostre antic i estimat Batlle, Carles Pi i Suñer la formació d'un govern Nacional d'ampliació base.

Tots els partits de Catalunya col·laboren en la seva formació. En el proper número donarem la llista de Consellers i càrrecs.

Propugnem per una democràcia. I si no ens agrada que les nostres juventuts cantin "Cara al sol", tampoc ens agradaria que havessin de cantar "La Joven Guardia"...

Llegint alguns dels diaris que els partits espanyols refugiats a França editen pel seu compte hom pot endevinarhi un desig: Manar per tornar a fer un altre tres de Maig...

Responsabilitats pel feixistes. I també pels polítics que ens portàren a la derrora i a l'exili i que mentre hi havia tres-cents mil refugiats llançats a la sorra anaven a Amèrica amb passatge de luxe en el "Normandie".

El sol fet d'haver estat a l'exili no serà patent de cors per ocupar ni reivindicar càrrecs. La democràcia no reconeixrà gremis de "ex-cautivos" amb què cobrir les plantilles de la Guàrdia Urbana del dia de demà.

Un govern decent: El de GUATEMALA

Catalunya, al llarg d'una ocupació de segles, ha tingut els seus traidors i els seus miserables; no es pas ara el moment d'exhumar-ne la memòria per execrar-los florallescament. Recordem, només, que en bona part la vella aristocràcia catalana, ja descastada per un procés de castellanització, traï Catalunya durant les lluites borbòniques de la nostra darrera lluita nacional.

Tot el que representa la Catalunya dels segles XVIII i XIX, desde 1714 a la Renaixença, queda al marge de la traïció. No es podia traïr una Pàtria que s'ignoraba, un sentiment nacional que no existia un destí oblidat.... Els catalans no erem sino peninsulars indiferents en una atmosfera d'uniformisme imposat i volgut alhora, simple calcomania d'importació estrangera.

Tampoc hi han traidors en el moviment catalanista apolític literari i sentimental del catalanisme renaixentista. El catalanisme no es, encara, ni una patent ni nn estigma.

El traïdor a Catalunya, el miserable concret neix amb el catalanisme polític, creix amb les possibilitats dels partits, arrela definitivament quan Catalunya aconsegueix l'autonomia.

Pero hi ha, especialment, un període de la nostra història contemporànea en que el traïdor es manifesta amb tota intensitat de la seva actuació: s'inicia aquest fet amb el "pronunciamiento" militarista i antidemòcrata de 1936 i culmina amb l'anomenada "liberación".

Es dolorós per a nosaltres, catalans constatar la baixesa de molts d'aquells que un dia formaren al nostre costat en la lluita nacional per Catalunya, que pensaren i escriviren en català, que feren del catalanisme escut de lluita política. La baixesa de la seva traïció els ha fet renegar del sentit insubornable de la Pàtria, de l'ànima de Catalunya, de la cultura en que es formaren, i han cobert la vergonya del renunciament amb els símbols odiosos de la tirania forastera.

No volem concretar ni personalitzar; si ho fèssim ens caldria referir-nos a tota la galeria de petits miserables que va del pedantesc Eugeni d'Ors als "extres" i insignificants Martini de Riquer, Carles Sentis o Sanchez-Juan.

Prometem així sí, que quan arribi l'hora d'esventar la cendra tindrem les llistes fetes

BANDERA DE LA REPUBLICA CATALANA

AL CAP DE NOU ANYS

Es lluny aquell 18 de Juliol....

Pero encara sentim tendre el bruit de la brega i encara en les cases catalanes marmellers i fills ploren mils i mils de dols.

I encara - aci rau tota l'actualitat del tema dueba en peu el qroplema de les responsabilitats.

Els ha estat molt fàcil als vencedors de la guerra amordaçar al poble i als seus antics enemics i cobrir-los de faltes i a-probis.

Els "rojo-separatistas" La F.A.I. les esquerres, els comunietes, els republicans en fi carregnen segons la propaganda feixista amb tota la responsabilitat de les morts, destruccions i cremes realitzades en zona republicana.

Els en camvi, son els salvadors els ordenadors i justiciers.

La teoria es magnifica i la farien creure a molta gent si hom no pogués opinar en contra.

Pero tothom que estimi la veritat i la justicia i conegui els orogens de la guerra de l'any 36 reaccionen novament contra es falsatats de les propagandes feixistes des del seu punt original.

Es ben cert que a la nostra zona es va matar gent. Que es veren cremar esglesies i efectuar robatoris i expoliacions i que aquets fets mereixen càstic.

Pero no ho es menys que tot, fou provocat per l'alçament militar que va debilitar el govern i va llençar al carrer el total d'indesitjables i terroristes que tota societat aviva.

Ara ens cal aclarir el motiu que va portar a l'alçament els militars espanyols els drets i ideals que aquestos defensaven aclarir en fi si "movimiento" era des d'algun punt de vista justificable.

Si als militars espanyols els molestava l'autonomia catalana. Si els molestava la millora que incessantment experimentaven

els treballadors. Si els molestava l'increment cultural popular. Si els molestava la llibertat política..... varen fer molt sanament en agafar les armes en portar a ja mort un milió de persones, en suprimir tota mena de llibertats. En arruinar el país, en portar la fam i en suprimir un sens fi d'institucions culturals de probada eficacia.

Nosaltres també li fem els nostres càrrecs a la república. La fem responsable del crim de tolerància amb les camerilles militaristes. D'haver perdonat la vida al traïdor Sanjurjo i a aquejls noiets de la falange als que els hi varen trobar un petit arsenal d'armes.

Per en Franco i els seus hi no la responsabilitat de totes les altres coses. El milió de morts, la fam i la miseria la presó els camps de concentració i la represió a una etapa política mitjeval.

I aquets crims en verra justicia nomes poden pagar-se amb la vida propia.

Pel "caudillo" fou una veritable pena que el sen bon amic Hitler perdés la guerra. Encara ho va complicar més la calaverada d'anar a Rusia la Divisió blava.

Ara els rusos reclamen i no son sols. Els anglesos tampoc perdonen l'afany falangista pro Gibraltar ni l'assalt a certs Consulats. L'hostilitat francesa prou sia manifestar-se en l'incident de Chambery i en la dificil situació del "embajador Matteu".

Tot explica la serie d'intents i provatures del govern espanyol per tal d'entrar dintre d una linea agradable al vencedor.

Pot esforçar-se aquest gran responsable de tanta sang i de tantes llàgrimes. Perd el temps. Es ben segur que sigui quina sigui la seva gestió te les hores contades.

A dintre i fora ha fracassat la seva obra. Si aguanta per la força que és el mes feble dels sistemes de govern. I ara aquesta li comença a fallar.

Tot fa que siguin ben inutiis els seus intents i maniobres.

Sembla que finalment, s'ha decidit per la solució monarquica.

De moment la seva declaració del dia 18 es una finfa en aquest sentit. No en treurà res. Porti o no porti el rei, res ni ningú podrà salvar-lo de les responsabilitats concretes enfront del seu poble, del basc i del nostre.

Tambe es inutil que per situar-se sacrifici als seus antics servidors, i poren per exemple la destitució i ultimament ministre del "movimiento" Arrese, del Gobernador de Barcelona que tant d'escandol ha provocat.

Els vents de dintre i fora li son totalment adversos. Un poble que el detesta i el mon en contra.

No cai dir com ha estat definitiva la victoria laborista i el comunicat de Potsdam

Allí, les nacions aliades amb tota contundencia ha posat a en Franco i el seu sistema fora de la llei internacional.

Aquesta actitud de les grans democracies confirme la nostra convicció.

L'hora H s'apropa a ritme inexorable

NOTA

Degut a les circumstancies especials en que esta confeccionada "Bandera" no té la correcció ortografica i tipografica desitjada.

Demanam la comprensió del nostres llegidors i amics.